

de sidste gidsler fra den palæstinensiske frihedsbevægelses flykpringer netop løsladt, den interne situation i Jordan efter kampene mellem regeringsstyrkerne og den palæstinensiske frihedsbevægelses styrker fortsat uafklaret, og de på amerikansk initiativ indledte forhandlinger mellem parterne under ambassadør Jarrings ledelse midlertidigt afbrudt. Ved debattens afslutning var det stadig usikkert, om der ville blive tale om en forlængelse af den midlertidige våbenhvile ved dennes udløb den 7. november 1970.

På denne baggrund beskæftigede så godt som alle indlæg sig med den mellemøstlige situation. Et generelt træk i debatten var understregningen af, at sikkerhedsrådets resolution 242 af 22. november 1967 udgjorde det bedst egnede grundlag for en fredelig løsning af konflikten. En række lande fremhævede, at en fredelig løsning kun kunne gennemføres, hvis der samtidig foretoges en sikring af det palæstinensiske folks rettigheder.

Israel udtalte, at Den forenede arabiske Republik ved at opstille missiler bemandet med sovjetisk personel og ved at lade sovjetiske piloter flyve operative missioner i kampzonen havde skabt en global konflikt. Konsekvenserne af Den forenede arabiske Republiks brud på den midlertidige våbenhvile var følgende: a) gennem Israels accept af våbenhvileaftalen havde Den forenede arabiske Republik opnået en væsentlig og ulovlig ændring af den militære situation til sin fordel, b) Israel ville under disse vilkår komme til at forhandle under en voksende trusel mod sine styrker langs våbenhvilelinien og således under en voksende trusel mod sin nationale sikkerhed, c) der var sket et brud på tilliden til Ægyptens ord og derved kastet en skygge over gyldigheden af en hvilken som helst mulig fredsftale, og d) våbenhvilen var ikke blot accepteret af Den forenede arabiske Republik, men var også endosseret af Sovjetunionen, hvorfor dens krænkelser med Sovjets akkviescering var en international begivenhed, hvis virkninger gik videre end Mellemøsten. Israel var villig til at genoptage drøftelser under ambassadør Jarrings auspicer, så snart krænkelserne var blevet korrigeret og situationen, som den så ud ved våbenhvilens begyndelse, genoprettet.

De arabiske landes indlæg formede sig som kraftige angreb på Israel for dets fortsatte vægring ved at trække sig tilbage fra de erobrede områder og for at have standset sin deltagelse i Jarring-samtalerne under et urimeligt påskud, som i virkeligheden blot skulle dække over dets modvilje mod at trække sig tilbage fra de besatte områder. Der rettedes også fra arabisk side angreb på USA for gennem leverancer af militært udstyr til Israel at sætte dette land i stand til at fortsætte sin aggressionspolitik.

Den forenede arabiske Republiks udenrigsminister, der i sit indlæg alene beskæftigede sig med situationen i Mellemøsten, rettede et skarpt angreb på USA, som ved at fortsætte våbenleverancerne til Israel og ved løftebrud overfor Den forenede arabiske Republik havde vist sig ude af stand til at spille den upartiske og konstruktive rolle, som dets eget fredsinitiativ i juni 1970 krævede. Der kunne ikke skabes fred i Mellemøsten, før Israel havde trukket sig tilbage fra alle de områder, der havde været besat siden 1967-krigen, og havde anerkendt det palæstinensiske folks rettigheder.

Sovjetunionen fremhævede, at en normalisering af forholdene i Mellemøsten krævede, at israelske troppers tilbagetrækning fra alle besatte arabiske områder blev sikret, tillige med en fredsftale, hvorunder alle staters suverænitet, territoriale integritet og politiske uafhængighed såvel som deres ret til at leve i fred blev respekteret og anerkendt. For at fremme en sådan aftale burde Jarring-missionen straks genoptages, uden at den blev bebyrdet med kunstige betingelser og krav.

USA udtalte, at dets håb om at tilvejebringe fred i Mellemøsten ikke var udsøkt trods den senere tids begivenheder. Sikkerhedsrådets resolution 242 (1967) stod som en milepæl, der viste vejen til fred, og parterne havde ved at acceptere det amerikanske fredsinitiativ i juni 1970 forpligtet sig til at føre resolutionen ud i livet i alle dens dele. Den gensidige tillid blandt områdets stater måtte genoprettes, og våbenhvilen fortsattes.

Frankrig understregede den rolle, der tilkom Frankrig og Storbritannien, som — uden at være supermagter — havde permanent sæde i sikkerhedsrådet. En afbalance-